

то наслѣдство и най-напрѣдъ Англичане ти не сполучили, Валполю си далъ оставка та.

Питъ. Валполови ти прѣмници не били даровити люде, нѣ като него се държали на чинъ съ подкупование. А когато Англия пакъ се бъркала въ работи ти на Европа, и се намѣсила въ Седмогодишна та война, като съюзница на Прускай Фридриха П, тогава Георгъ П турилъ за прѣвъ министръ Виляма Пита. И той, като Валполя, билъ отъ селски боярски родъ и отъ партия та на виги ти; нѣ билъ пд-достоенъ, и въ политически ти работи не се отричалъ отъ вѣнкашна война. Той билъ много честолюбивъ, нѣ заедно съ това залѣгалъ да се прослави и да се уголѣми Англия. Въ парламентъ тѣ нѣмало ораторъ като Пита. *)

Доклѣ траяла Седмогодишна та война Питъ не жалилъ пари ти за да помогне на съюзникъ тѣ си Фридриха П; а по море и въ заселишта та Англия на онова врѣме карала сполучлива война противъ французи ти и противъ съюзници ти имъ, Испанци ти. Нѣ прѣди да се свърши война та Георгъ П умрѣлъ и на прѣстолъ тѣ седналъ внукъ му *Георгъ III* (1760—1820.). Тоя младъ Кралъ не приличалъ на кралѣ ти, што царовали прѣди него: той

*) Питъ, като Демостена, много залѣгалъ да изучи всичко то ораторско искуство; той съ все срѣдце се училъ да говори натрѣтено, да се движи, да посочва съ рѣцѣ, да си издига и да си сваля гласъ тѣ, и всичко това го билъ усвоилъ като акте-ринъ; освѣнъ това, той билъ високъ, левентъ, хубавецъ, и облѣкло то му било много чисто. Оште отъ млади години Питъ теглилъ отъ болестъ, съ която се и родилъ: често излизало на рѣцѣ тѣ и на крака та му живиница. Тогава отивалъ въ камара та съ патерица, и завитъ съ фанела; нѣ и тамъ се обличалъ така, штото прѣврѣски ти и широка та горня дрѣха да слѣгнатъ на него въ хубави сгѣнки, а патерица та въ рѣцѣ тѣ му заприличвала на ораторски жезлъ.